

MEDİNE YILDIRIM

KALPSİZ

ulysses
yayınlari

Öncesi bilinmese de olurdu, sonrası hep ölümdü zaten...

Bitme çağıydı, yeniden başlama çağıydı; ümit çağıydı, ümitsizlik çağıydı; susma çağıydı, konuşma çağıydı; yalan çağıydı, gerçek çağıydı; unutma çağıydı, hatırlama çağıydı; var oluş çağıydı, yok oluş çağıydı... Belli belirsiz bir çağdı bu. Ölüm ile yaşam arasındaki çizginin adıydı. Attığın her adımda dikkatli olacaktın. Ya düşecektin ya da düşmemek için çaba gösterecektin. Ya vazgeçecektin ya da devam edecektin. Ya cenneti seçecektin ya da cehennemi. Hep bir seçim yapmak zorunda olacaktın. Ya zoru seçecektin ya da kolayı. Sen zor olanı seçsen bile ayakların seni hep kolay olana gitmen için zorlayacaktı. Ama sen asıl gerçeği zor olanda bulacaktın. Bunun için çabalayacaktın, yorulacaktın, ruhun yorulacaktı ve sen yorulmaktan yorulacaktın.

Aslı sabah erkenden uykudan uyandı. Uyku mahmuru gözleriyle etrafını taradı. Beline uzanan saçları ve etrafa merakla bakan ela gözleri Aslı'nın hem tatlı hem de güzel gözükmelerini sağlıyordu. Bugün tarihlerden sekiz mayıstı. Bugün Aslı'nın doğum günüydü! Sekizinci yaşına basacaktı. *Acaba annem ve babam bana ne aldı*, diye düşünmeden edemiyordu. Heyecanlanmamaya çalışıyordu fakat bir türlü kendisine hâkim olamıyordu. Kırmızı rengi diğer renklerden daha çok sevdiği için her doğum gününde anne ve babası ona ne tür hediye alırsa alsın rengi hep kırmızıydı. Etrafına merakla bakmaya devam etti. Görünürde hiçbir hediye yoktu. İçeriden birtakım sesler geliyordu. Minik bedenini yataktan aşağıya doğru çekti. Odadan çıkar çıkmaz kapının önünde bembeyaz bir elbise giymiş olan annesini gördü. Arkadan babası seslendi.

“Tuğçe hadi, gidiyoruz. Geç kaldık.”

Aslı *nereye* der gibi bakan gözlerini annesine yöneltti. Annesi de cevap bekleyen kızına doğru eğildi.

“Babanın yine iş için bir seyahate çıkması gerekiyor, kızım. Ama bu sefer babanla benim de gitmem gerekiyor. Akşama evde olacağız. Doğum gününe yetişeceğime söz veriyorum,” diyerek Aslı’nın yanına küçük bir buse konurdu.

“Ama anne, ben de geleyim, olmaz mı?”

Annesi çaresizce bakışlarını devirdi. Mutlu görünmeye çalışarak, “Olmaz çünkü biz gelene kadar senin prensesler gibi süslenmen gerek. Seni güzel görmek için sabırsızlandığım kesin ve bu yüzden hemen gidip gelmem gerekiyor,” dedi.

“Ama anne,” dedi Aslı gülümseyerek. “Kırmızı sana daha çok yakıştırdı.”

Kızının her şeyi kırmızı istemesi annesine de küçük bir tebessüm ettirdi. “Kırmızı elbisemi akşam giyeceğim. O zaman çok güzel olacağım kesin. E hadi, öpmeyecek misin beni? Baban beni bekliyor.”

Aslı annesinin yanına küçük bir öpücük konurdu. Annesi Aslı’nın yanından kalkarak arabaya doğru yürüdü. Aslı babasını da görmek için annesinin peşinden koştu. Dışarıda elinde suyla bekleyen babaannesinin elini tuttu. Araba giderken babaannesinin elindeki suyu arabanın arkasından döktü. Aslı meraklı bir şekilde babaannesine baktı.

“Niye arabanın arkasından su döktün, babaanne?”

“Su gibi gidip su gibi gelsinler diye.”

Aslı’nın meraklı bakışları yerini hüzne kattı. “Gelecekler, değil mi babaanne, yetişecekler doğum gününe?”

“Gelecekler, yavrum. Yetişecekler doğum gününe. Hadi gel, içeri geçelim.”

Aslı babaannesinin elini tutmuş giderken önüne bile bakmıyordu. Gelmeyecek olan bir gidene beklermişçesine hâlâ arabanın arkasından lastik izlerine bakıyordu. Dakikalar, saatler derken güneş batmış, ay

görmüştü. Aslı kırmızı elbisesini giymiş, pastasının başında heyecanla anne ve babasını bekliyordu. Saat gittikçe ilerliyordu. Aslı pencereden baktığı yoldan gözlerini hiç ayırmadan, “Niye hâlâ gelmediler, babaanne?” diye sordu. Sesi solgundu.

“Gelecekler, yavrum. Az daha sabret.”

“Annemi arar mısın, babaanne?”

Refika Hanım masanın üstünde duran telefona doğru uzandı.

Tuğçe araniyor...

Adnan araniyor...

Refika Hanım giderek endişelenmişti, ikisinin de telefonu kapalıydı. “Açtılar mı, babaanne?” dedi Aslı yüzünü babaannesine dönerek.

Refika Hanım endişeliydi ama endişesini belli etmeyen bir ifadeyle, “Açmadılar, kızım. Birazdan yine ararım,” diyerek telefonu masanın üstüne bıraktı. Babaannesini sırtını dönmüş giderken telefon çalmaya başladı.

“Annem arıyor, annem arıyor!” dedi Aslı sevinçle.

“Hayır, kızım. Bu annen değil. Dur bir dakika, kimmiş?”

Refika Hanım masanın üzerine bırakmış olduğu telefonunu alıp açarak kulağının önüne koydu. “Efendim?”

“Merhaba, Adnan Başaran’ın annesiyle mi görüşüyorsunuz acaba?” dedi telefonun diğer ucundaki ses.

“Evet, benim.”

“Numaranıza kaza yapılan araçtaki bir telefonda ulaştık. Sizi kaza hakkında bilgilendirmek için aradık. Oğlunuz, yanında bir bayanla yol kenarında bir direğe çarpmış vaziyette bulunmuş. Oğlunuza ve yanında bulunan bayana sağlık görevlileri tarafından ilk müdahale yapıldı fakat durumları çok ağır olduğu için hastaneye kaldırıldı.”

Refika Hanım’ın elindeki telefon kayıp yere düştü. Yüzünü torununa yönelttiğinde gözleri dolmaya başladı.

“Olamaz,” dedi nefes almaya çalışarak. “Benim yavruma bir şey olmuş olamaz, benim gelinime bir şey olmuş olamaz!”

“Ne oluyor, babaanne? Anneme ne olmuş? Babama ne olmuş, babaanne? Niye konuşmuyorsun? Bir şey söyle, babaanne.” Aslı endişe içerisinde babaannesinin bir cevap vermesini beklerken hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlamıştı.

Babaanesi birden Aslı’nın elini tuttu. “Gitmemiz lazım,” dedi. “Nereye, babaanne?”

“Hastaneye yavrum, hastaneye.”

Yaklaşık yarım saat sonra kendilerini hastane önünde bulmuşlardı. Hızlıca içeri girdiler. Aslı ne olduğunu bilmeden etrafına bakıyor, annesini arıyordu, en çok annesini... Refika Hanım endişeyle etrafındakilere bir şeyler sorarak gelininin ve oğlunun nerede olduğunu öğrenmeye çalışıyordu. Refika Hanım orada bulunan hemşireyle konuştuktan sonra hızlıca ameliyathaneye doğru koştu. Endişeliydi, ağlıyordu, en çok da korkuyordu; kaybetmekten.

Aslı gözlerini babaannesinden hiç ayırmıyordu. Babaannesinin bu hâli Aslı’nın gözlerinin dolmasına yetmişti. Ne olduğunu ya da ne olacağını bilmiyordu. Sadece dolu gözlerini babaannesinin önünde durduğu kapıya dikmişti. Sadece bekliyordu; annesini bekliyordu, babasını bekliyordu, annesinin verdiği sözü tutmasını bekliyordu. Felaketi bekliyordu, bilmiyordu.

2 GÜN SONRA

Aslı yanında hıçkırığa hıçkırığa ağlayan babaannesine baktı. Âdeta buz gibi olmuş ellerini babaannesinin ellerinin üstüne koydu.

“Gelmeyecekler mi bir daha, babaanne? Hep bu soğukta, burada mı kalacaklar?”

Babaanesi, gözlerini önündeki toprak yığınının kaldırmadı. “Gelmeyecekler, yavrum,” dedi titrek sesiyle. “Ama bekliyorlar, annen ve baban seni cennette bekliyor.”

“Cennet neresi, babaanne?”

“Cennet çok güzel bir yer. Gözlerini artık hiç açmamak üzere kapattığında kendini orada bulacaksın, yani cennette.”

“Peki,” dedi Aslı, gözleri doldu. “Cennet bu kadar güzelse neden iki gündür hep ağlıyorsun?”

Babaannesi yutkundu. Verecek hiçbir cevabı yoktu. Ne diyecekti ki küçük çocukçuğa? Bilmiyordu.

Aslı babaannesinin susup ağlamaya devam ettiğini görünce, “Babaanne,” dedi. “Ben de gitsem cennete hep böyle ağlar mısın?”

“Yok,” dedi babaannesi. Söylediğine inanmak istiyordu.

“Bu gece cennete gitmek istiyorum, babaanne.” Sesinde belirsiz bir hüznün vardı. “Gözümü kapatmam yeterli mi?”

Babaannesi ağlamaktan kıpkırmızı kesilmiş gözlerini Aslı’nın gözlerine dikti. Sonra hemen geri çekti. Aslı’ya bakarken gözlerinden hüznün fişkırdığı vardı. Bakışları soluktu. “Ben, ben senin gitmeni istemiyorum,” dedi.

Aslı şaşırmıştı. “Neden babaanne?”

Babaannesi zorla gülümsemeye çalıştı. “Çünkü ben senden önce gideceğim.”

“Beni yalnız mı bırakacaksın?”

“Peki, sen benden önce gidince beni yalnız mı bırakacaksın?” dedi babaannesi başını gökyüzüne kaldırarak.

Kısa ama nefes kesen bir sessizlik oluştu. Bu dayanılmaz sessizliği Refika Hanım bozdu. “Hadi, yavrum, artık eve gidelim. Vakit bayağı geç oldu,” dedi. Ayağa kalktı.

Aslı önünde duran mezara minik elleriyle sarılmaya çalıştı.

“Ama annem ve babam üşümez mi? Hava çok soğuk. Annem soğuğu sevmez. O şu an çok üşüyor, babaanne.”

Refika Hanım göreni mahvedecek derecede hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. “Yok, yavrum. Onlar hiç üşümüyor. Hadi, gel eve gidelim,” dedi.

Aslı babaannesinin elinde sürünürmüşçesine giderken önüne hiç bakmıyordu. Nefes nefese kalmıştı. Hâlâ susmuyordu. Babaannesine bakıp aynı cümleyi defalarca söylemeye devam ediyordu.

“Annem çok üşüyor, babaanne. Ben, ben biliyorum. Annem üşüyor, babaanne. Onu çıkaralım oradan bizimle gelsin. Lütfen, babaanne lütfen, bizimle gelsin.” Aslı eve kadar bunu söylemeye devam etti. Hiç susmadı. Ağlamaya başlamıştı. Bir daha anne ve babasını hiç göremeyeceğini anlıyor gibiydi. Refika Hanım eli titreye titreye kapıyı açtı. İçeri girdi. Kapıyı itekledi. Tam odasına doğru giderken Aslı’nın, “Bu annemin elbisesi mi?” demesi üzerine durdu.

Hastanede verilen poşeti kaldırmayı unutmuştu. Refika Hanım yüzünü Aslı’ya doğru döndü. Aslı masanın üzerinde duran poşeti çoktan açmıştı. Yarıyı beyaz, yarıyı kandan kıpkırmızı olmuş elbiseyi eline almıştı. Kendi kendine söyleniyordu. “Annem kırmızı giymemişti ki neden elbisesi kırmızı olmuş?”

Elinde duran elbiseyi kurtulmak istermişçesine masanın üstüne attı. Korku dolu gözlerle babaannesine doğru koştu. Babaannesinin elini tuttu. Aslı’nın minik elleri titriyordu. Masanın üstünde duran elbiseyi parmağıyla gösterdi.

“O,” dedi. “Babaanne, o kan mı?”

İki ay önce eli kesildiğinde parmağından akan kırmızı sıvıya benzeyen şeyden çok korkmuştu. Babası da bunun kan olduğunu söylemişti. Oradan hatırlıyordu. Titreyen parmağıyla elbiseyi göstermeye devam ediyordu. Babaanesi çok korkmuş olan torununu görünce aklına gelen ilk yalanı attı. “Yok, annenin üzerine kırmızı boya dökülmüş. Annen temizleyememiş. Doktorlar da temizleyelim diye bize verdi.”

Refika Hanım’ın gözleri donuktu. Gözlerini bile kırpmadan masanın üstünde duran elbiseye bakıyordu. Birden korkudan hâlâ tir tir titreyen torununu koluna aldı.

“Hadi gidelim,” dedi. “Biraz uyuyalım, ben annenın elbisesini sabah yıkayacağım. Olur mu?”

Aslı hiç ses çıkarmadı. Uyuyana kadar gözlerini odasının duvarında duran fotoğrafa dikti. Babaannesi Aslı’nın yanında uzanmış, uyumasını bekliyordu. Yaklaşık yirmi dakika sonra Aslı günün yorgunluğuna dayanamayıp uykuya daldı. Babaannesi üstünü örttü. Tam çıkarken kendine engel olamayıp son bir defa Aslı’ya baktı. İçi paramparçaydı.

“Küçücük yaşta anne ve babasız kaldı benim torunum. Daha sekiz yaşındayken yk bindi omzuna,” dedi mırıldanarak.

Refika Hanım kendisine hâkim olamadan, ağlamaya meyilli gözlerinden iki damla yaş, firar etmeye alışmışçasına hızlıca yere aktı. Gz, yaklaşık yirmi dakikadır torununun gözünü ayırmadığı fotoğrafa takıldı. Daha iki sabah öncesine kadar çok mutluydular. Mutluluğu özlemişti, daha doğrusu küçücük torununun ona yüzünde kocaman bir tebessümle, “babaanne” demesini özlemişti. Refika Hanım kaarmışçasına odadan ıktı. Odasına gitti. Kim bilir, belki uyumak için girdiği odasından sabaha kadar ağlayan gözlerle çıkacaktı. Böyle bir acıya uyumak mı engel olacaktı? Sabah uyandıklarında her şey aynı olmayacak mıydı? mitsizliğin içinde mit aramak böyle bir şeydi herhâlede.

Sessizlik sarmıştı yine gecenin her yerini. Gerçekler, yerini tekrardan düşlere bırakmıştı. İnsanların ruhları dolaşıyor gibiydi sokaklarda. Kaybolan güvenlerini, kırılan kalplerinin parçalarını ve geri istedikleri mutluluklarını arıyor gibiydiler âdeta. Çünkü bedenler yorulmuş, yerini ruhlara bırakmıştı. Bulsalardı ne değişecekti ki? İnsanlar bir yolunu bulup tazelenen mutluluklarını ve güvenlerini yok etmeyecekler miydi? Kırılan kalplerine bir kırık daha eklemeyecekler miydi?

Geceler böyle geçmeye devam ederken nihayet sabah olmuştu. Aslı, günün ilk ışıklarıyla uykudan uyandı. O kadar yorgun o kadar hâlsiz gözüküyordu ki sanki bütün gece uyuyamamış, hüzünlü göz-

leri hep açık kalmıştı. Yerinden kalkarak odasından çıktı. Bakışları yerdeydi. Başını kaldırdığında babaannesinin koltukta oturduğunu gördü. Refika Hanım torununun uyandığını görünce, yerinden kalkarak torununa doğru yürüdü. Babaannesinin geldiğini gören Aslı, kaçarcasına mutfağa gitti. Refika Hanım ne olduğunu anlamak için Aslı'nın peşinden gitti. Fakat mutfağa gittiğinde bile Aslı hiç yüzüne bakmadı.

Refika Hanım az duyulur bir sesle, "Yavrum, ne oldu, niye konuşmuyorsun benimle?" diye sordu.

Aslı haliya bakan gözlerini babaannesine yöneltti. Sanki tam bir şey diyecekken vazgeçiyordu. Sonra aniden, "Babaanne," dedi. Sesi yürek yakıcıydı. "O elbise ka... kandı, değil mi? Bana şaka yapma lütfen."

Refika Hanım çok şaşırmıştı. Küçücük torununu kandırabileceğini düşünmüştü ama becerememişti. Utançtan kıpkırmızı olmuş yanaklarını gizlemek için başını yere eğdi.

"Yok, kızım. Hani ben sana dedim ya, o elbise boya olmuş. Ondan öyle kırmızıydı."

Aslı birden söze atıldı, "Hayır, babaanne!" dedi kaşlarını çatarak. Sözlere hıçkırıklarıyla bölünüyordu. "Ben akşam kalkıp baktım. Çok korktum ama baktım. Ben o elbiseyi kokladım, babaanne. Önce kendi kırmızı boyamı kokladım, sonra da elbiseyi. Ama annemin elbisesi kırmızı boyam gibi kokmuyordu. Parmağımın kesildiği gün ben parmağımı koklamıştım. Benim annemin elbisesi..." Aslı duraksadı. Sustu. Refika Hanım'ın gözleri dolmuştu. Küçücük torunu neler de biliyordu. Her şeyi anlıyordu. Artık büyümüştü. Hem de bir günde, sadece bir günde büyümüştü. Aslı, "Benim annemin elbisesi kan kokuyordu, babaanne," dedi birden.

Sesi, sesi anlatılamazdı. Korkuyla, hüznle, gözyaşıyla doluydu. Küçücük bir çocuk bunu hak ediyor muydu? Gülmesi gerekmiyor muydu? Kahkahalar atması ya da oyun oynaması gerekmiyor muydu? Küçücük bir çocuk ağlamayı mı hak ediyordu? Gözlerinin daldığı

yerde dolmasını mı hak ediyordu? Bu kadar ağır bir yükü taşımayı mı hak ediyordu?

Aslı hızlıca koşarak odasına doğru gitti. Babaannesi de endişeyle peşinden gitti. Refika Hanım kapının önünde durdu. Odasındaki kırmızı olan her şeyden kurtulmaya çalışan Aslı'yı görünce paramparça oldu.

“İstemiyorum,” dedi Aslı elindeki yorganını minik elleriyle parçalamaya çalışırken. “Kırmızıdan nefret ediyorum. Kırmızı olan hiçbir şeyi istemiyorum!”

Babaannesi koşarcasına yürüyerek torununa sarıldı. “Dur, yavrum,” dedi. “Dur benim güzel kızım. Hepsini çıkaracağız. Sana söz veriyorum, odanda kırmızıya dair hiçbir şey kalmayacak.”

Aslı ona sarılan babaannesinin omuzlarına başını koydu. O anın verdiği duyguyla ağlamaya başladı.

“Benim annem ve babam bir daha hiç gelmeyecek, babaanne. Ben onları bir daha hiç göremeyeceğim, biliyorum.”

Birbirine sarılmış iki insan, bu acıyla nasıl yaşayacaklarını düşünen iki kalp ve paramparça olmuş bir hayat...

Aslı ve babaannesi yaklaşık iki saat boyunca uğraştı, odada kırmızıya dair hiçbir şey bırakmadı. Odanın her tarafı kırmızı hariç bütün renklere bürünmüştü. İşleri bittiğinde babaannesi Aslı'ya döndü, “Oldu mu?” dedi.

Aslı hiç ses çıkarmadı, sadece başını salladı. Yatağına oturarak sustu. Oysa susmak, kimsenin duymadığı en yüksek sestir. Babaannesi yataкта oturmuş, mahvolmuş duran torununa baktı. *Nasıl mutlu edeceğim ben seni şimdi? Yeniden gülümsemeyi nasıl öğreteceğim sana? Konuş lütfen, torunum, konuş ki susmasın tüm gerçekler,* dedi içinden.

Aslı, başında onu izleyen babaannesine baktı. “Ne oldu, babaanne? dedi. “Niye bu kadar üzgünsün? Her an ağlayacakmışsın gibi bakıyorsun bana.”

“Yok, yavrum, ne ağlaması? Dalmışım sadece.”

“Acıyorsun değil mi bana?” Refika Hanım şaşırmişti. Torunu diğer çocuklara göre çok olgundu. Ne yalan söylese inanmazdı.